

1. KAPITOLA

Sonia, sestra na patře, vpadla bez klepání do jeho kanceláře:

„Pojďte honem, Sarah umírá!“

Doktor Sorin prudce odstrčil křeslo na kolečkách a vyskočil:

„Řekni Luciovi, ať vezme defibrilátor, stojan na transfuzi, jestli už tam není, glukózu, tři ampulky draslíku a jednu ampulku adrenalinu. Rychle!“

Spěchal ke schodišti, podvědomě nezvolil výtah: bylo vyloučené, aby se vystavil riziku, byť nepatrnému, že zůstane viset mezi dvěma poschodími.

*

Mathieu bral schody po čtyřech a přitom si rychle rekapituloval první konzultaci se Sarah. Přijela sama, přivezl ji šofér v autě s vlačičkou, jistě voze jejího otce Philippa Fillota, ministra zdravotnictví. Ještě než otevřel dopis od svého kolegy psychiatra, který mu tuto pacientku poslal, už znal diagnózu. Mentální anorexii neprozrazovala jen extrémní vyhublost postavy, ale také onen zvláštní způsob oblékání a postoj s pyšně zvednutou hlavou. A tak zatímco jedním okem četl dopis svého kolegy, druhým pozoroval Sarah.

Seděla v křesle vzpřímeně, s rukama a nohama zkříženýma, a opovržlivě si prohlížela zařízení ordinace. No, ta nám dá zabrat, pomyslel si okamžitě. Všechno v jejím chování naznačovalo, že není na klinice úplně ze své vůle a že je pevně rozhodnutá nespolupracovat při léčbě. Mathieu si tiše povzdechl, než zahájil rozhovor.

Nemohl se ubránit myšlence, jaká je to škoda. Kdyby ta dívka sedící naproti němu měla o pár kilo víc, byla by to skutečná krasavice. Její nádherné zelené oči se zdály příliš velké ve srovnání s drobným obličejem bez tváří a s namodralou barvou cév prosvítajících tenoučkou kůží. Černé vlasy bez lesku, zesláblé kvůli nedostatku živin, měla sepnuté do maličkého drdůlku. Bylo vidět, jak jí pod svetrem vystupují klíční kosti, a lokty měla tak špičaté, že jí málem propíchny vlnu. Rourovité džíny jí obepínaly hubená stehna a rýsovaly se pod nimi stehenní kosti a kolena.

A navíc chytrá! V jejím chorobopisu byla zmínka o tom, že maturitu složila o rok dřív a s vyznamenáním a nastoupila do jedné z nejlepších pařížských přípravek. Za čtyři měsíce by měla skládat velmi obtížnou zkoušku, na jejímž výsledku do jisté míry závisí její budoucnost. Ovšem jedině pokud se v té době ještě udrží na nohou. Protože teď vážila třicet devět kilo při výšce sto sedmdesát jedna centimetrů.

Jak Mathieu očekával, Sarah se vyhnula téměř všem jeho otázkám a odpovídala koutkem úst. Jediným pozitivním bodem rozhovoru bylo, že souhlasila s měsíční hospitalizací na klinice. Vzhledem k tomu, že byla plnoletá, mohla toto opatření, které požadovali její rodiče, odmítnout. Nedalo se předpokládat, že by za tak krátkou dobu přibrala víc než dvě nebo tři kila. A to ještě jen tehdy, bude-li přijímat potravu, což nebylo vůbec jisté.

*

Ukázalo se, že Sarah je skutečně doslova neléčitelná. Měla pusku na zámecké jak při rozhovorech s psychoterapeutem, tak v době jídel. A opravdu se nic nezměnilo. V jejím subtilním těle dlela stále tatáž železná vůle a vypadalo to, že s ní nikdo a nic nepohne. Možná jenom Lucio, jeden z ošetřovatelů, kterému ráčila věnovat svůj úsměv.

Sarah už pobývala na klinice bezmála čtrnáct dnů a zatím dál hubla. Včera vážila třicet sedm kilo, čímž se dostala do červeného pásma znamenajícího ohrožení života. První příčinou smrti anorektiků je nedostatek draslíku, který ohrožuje činnost srdce.

Mathieu si říkal, jestli jí neměl zavést žaludeční sondu, trubici, která se protáhne jícnem a jíž se dodává vyživující tekutina přímo do žaludku pacienta. Tato metoda nemá daleko ke způsobu, jakým se vykrmují husy.

Ano, jenže tahle sonda je určitý druh mučení, po němž zůstanou doživotní stopy nejen v duši mladé ženy, ale také na její trávicí trubici. A nikde není řečeno, že až tohle nucené vykrmování, tahle umělá pupeční šňůra, skončí, neodmítne Sarah znovu přijímat potravu.

Mathieu si velmi přál, aby toho milou Sarah ušetřil.

*

Ale teď už jsou podobné úvahy zbytečné, řekl si, když doběhl do druhého poschodí.

Protože pokud se mu podaří obnovit srdeční činnost, nebude mít jiné řešení než sondu.

2. KAPITOLA

Udýchaný Mathieu vpadl do Sařina pokoje. Na chodbě se rozlehlly Luciovy rychlé kroky. Dorazil pár vteřin po svém šéfovi, vybaven vším potřebným k dívčinu oživení.

*

Zběžný pohled na dívku potvrdil jeho diagnózu. Celá se třásla, oči měla přivřené a byla napůl v bezvědomí. Nebylo pochyb, byla to opravdu srdeční zástava v důsledku oslabení srdečního svalu kvůli nedostatku draslíku. Mathieu rychle odhodil pokrývku a položil Sarah na zem, protože masáž srdce je účinnější, leží-li tělo na tvrdé podložce. Byl soustředěný, napjatý, ale tupý strach uvnitř mu zvyšoval hladinu adrenalinu. Nesmí ji ztratit, nesmí ji ztratit.

*

Položil dlaň na hrudní kost, druhou umístil nad ni, tyhle pohyby prováděl už přinejmenším dvacetkrát. Zvedl Sarah paže za hlavu. Stiskl jí nos a vdechl jí vzduch do plic, svým dechem ji pomáhal oživit. Dal jí polibek, aby ji zachránil před smrtí. Vzpomínal si, že ho dával za jiných podmínek starým lidem, jimž páchlo z úst. Tentokrát je to Sarah, ztělesněná jemnost a citlivost, koho se snaží vymanit z neblahého kouzla, které ji paralyzuje, brání jí v jídle a nevyhnutelně ji žene do záhuby. Tohle ho u anorektiků právě děsilo, to spojení pevné vůle a puzení ke smrti.

*

„Příprav defibrilátor,“ vyštěkl Mathieu na Lucia, „zapoj ho a počkej, až se nabije. Postav ho vedle mě. Ihned také zaveď infuzi, dej tam glukózu a tři ampulky draslíku. Honem!“

„Sonio, vytáhněte žaluzie.“

Žádné děkuji ani prosím, jen strohé příkazy, které měly zajistit to nejnaléhavější.

*

Šero, v němž si Sarah libovala, dodávalo pokoji pohřební atmosféru. Hrob adolescentky? Bylo třeba prudce vytáhnout žaluzie, aby sem proniklo denní světlo jako naděje na návrat do života.

*

Mathieu bez okolků stáhl pacientce noční košili. Rychle se ujistil, že na sobě nemá žádný kovový předmět, ani řetízek, ani prsten, ani hodinky, aby účinek defibrilátoru nebyl oslaben.

„Lucio, co blbneš, myslel jsem, že infuze bude připravená, než začneme.“

„Tak, Mathieu,“ odpověděl mladý ošetřovatel, „už ji jenom přelepím leukoplastí, aby nevypadla. Hotovo, můžeš začít.“

Lékař uchopil elektrody defibrilátoru a umístil jednu nad pravé a druhou nad levé ňadro. Pak ustoupil, aby nebyl sám zasažen proudem.

„Nabíjej,“ přikázal Luciovi.

*

Ledový pot stékal lékařům po zádech. Nadešel rozhodující okamžik, kdy se ve zlomku vteřiny rozhodne o něčem životě, nebo smrti. O vzkříšení, nebo skonu člověka, který za celý svůj život nikdy nepoznal štěstí.

Uslyšel ostrý zvuk defibrilátoru a viděl, jak tělem projela šoková vlna. Následovala tlumená rána, jak Sařino tělo dopadlo po kontrakci znovu na zem. Mathieu odložil elektrody a zkusil dívce na-

hmatat pulz. Tvářil se ustaraně a napjatě, ale zdálo se mu, že cítí lehké chvění. Popadl stetoskop, aby si to ověřil.

„A je to, naskočilo,“ zaradoval se.

Ale náhle se znovu rozhostilo ticho. Srdce se opět zastavilo...